

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partitum Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 19. De undecimo modo per medium odii suiipsius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

CAP. XIX.

*De undecimo modo per medium ody
sui ipsius.*

Sajotanus. Proprius amor noster in triplici statu considerari
test: in statu naturæ, gratiæ, & peccati. In primo
& secundo statu amor proprius est bonus, siquidem
bona naturæ & gratiæ sunt dona Dei, ac vera bona
digna vero amore objecta: in tertio statu amor proprius
est malus, quia peccatum est verum malum, objectum
odio, non amore dignum.

Igitur odium sanctum, mirum in modum commu-
datum à Sanctis & à Sancto Sanctorum Christo Mag-
stro nostro, concipiendum est in defectus & peccati
nostra, uti & in propriam concupiscentiam & fomitem
in quantum ad peccata inclinât. Hæc suppositâ veritate
sequitur, quod amare Deum est odisse nos ipsos, & odisse
nos ipsos, est amare Deum, & est perfectus modus
amandi Deum, odisse nos ipsos.

Ratio est, quia idem habitus, qui inclinât ad ama-
dum bonum alicujus objecti, inclinât etiam ad odi-
habendum malum illi contrarium. Eodem ergo ha-
bitu amoris Dei, quo amamus bonum Dei, odimus
etiam peccatum. Odium sanctum, odium benedictum
sancti amoris indissolubilis comes, beatus, qui te posse-
det! *Beata mens, quam sibi totam vendicavit sapor boni
& odium mali.* Hoc magnum illud paradoxon est, quod
celebris ille servus Dei dicere solebat: Si vis amare Deum,
oderis te ipsum, & quantum crescis in odio proprio,
tantundem cresces in amore Dei.

*S. Bernard.
serm. 13.*

B. Ægid.

Ut veniamus ad praxin, persuasum habe, unicuique
inimicum esse corpus tuum & proprium sensum,
qui de nullo alio sollicitus est, nisi ut te conducat ad
æternam mortem. Inimicus est, & à D. Augustino
vocatur crudelis tyrannus, qui languore suo se opponit,
& pugnat contra animam, nec vinei potest absque in-
vocatione

vocatione auxilij Capitanei ac Imperatoris nostri
Christi Domini: *Languore rebellat adversus te. Languor* De verbis
iste tyrannus est: servus tyranni te esse victorem, Christum .Apost. serm.
invoca Imperatorem. 12.

Contra hostem talem quinque debes exercere actus:
primum cognitionis, oculum cognitionis tuæ tenendo
semper apertum propriis tuis defectibus & peccatis,
sicut & infernalibus pœnis, quas pro illis merebaris.
Secundum odij, abominando ac detestando quamcun-
que defectus & peccati umbram. Tertium gaudij, si qua
opprimeris tribulatione aut angustia, acceptando illam,
pœnæ, quam promereris veluti partem. Quartum
interioris mortificationis: mortificando cum ab-
negatione interna cuncta sensus desideria. Quintum
mortificationis exterioris: mortificando etiam sensus
externis pœnitentiis.

In hoc exercitio odij contra teipsum, pariter sancti
amoris erga Deum vacabis exercitio. Quemadmodum
in motu corporali, ut docet S. Thomas, *recessus ab uno* S. Thom.
termino à quo, est accessus ad alium terminum ad quem;
ita in via spiritus magnus fit progressus, cum quis
elongatur & discedit à seipso mediante suiipsum odio.
In hac praxi & exercitio multum excelluerunt Sancti,
qui, quoad in actuali Dei amore non se occupabant,
omnem suam curam & diligentiam impendebant sui-
ipsum odio & despectui, ut propterea expressam gesse-
runt figuram scalæ Jacob, in quâ Angeli non semper
ascendebant, sed quandoque etiam descendebant,
semper tamen intra Deum, ipsum benedicendo &
laudando. Talis quoque debet esse vita tua, ani-
ma mea, ascendere & descendere, amare & odisse
debes. Cor tuum petat odium tibi, & Deo amo-
rem: hæc gratia semper petenda est à Domino,
nempe odium sanctum cum sancto amore: veluti
hanc gratiam recepisse legitur B. Jacopon. Cui duæ B. Jacopon.
fuerunt communicatæ visiones & cognitiones: una
Christi, suiipsum altera. Per primam acquisivit
perfectum amorem Christi absque omni præmij emo-
lumento & plangendo semper præ dulcedine amoris.
lacrimare solebat: *Ego ploro, quia amor non amatur.*
Per

Per secundam perfectum sui ipsius odium affectum
unde totum ejus desiderium positum erat in patiens
& patiendo summam sentiebat pacem & læticiam
continuo sui ipsius odio pariter reperiebat contra
Christi amorem.

CAP. XX.

*De ultimo modo per medium Amoris
proximi.*

S. Dionys. **P**roprietas amoris est, quod amantem extra se
de Divin. & quodammodo in amatum transferat. Quod
Nom. c. 4. D. Dionysium & S. Thomam locum etiam habet
l. p. q. 20. amore Divino, in quantum est communicativus
art. 2. ratis suæ ad extra. Unde amor Dei non continetur
taxat intra Deum; verum etiam se diffundit extra Deum
ad creaturas & effectus procreandos.

Supposita hac veritate amoris Dei, ad similitudinem
illius amor noster quoque procedere debet: ita ut
solum amemus Deum in seipso, sed etiam extra illum
non solum amore intensivo; sed etiam extensivo
effectibus ejus, & in creaturis præsertim ratione præ-
ditis, in quibus speciali modo exhibetur & relucet
gloria Dei:

Serm. 26. Praxin modi hujus docet S. Augustinus. Confide
de Verb. inquit, proximum, veluti Christi substitutum, tanquam
Dom. aliquem Vice-Christum, relictum à Christo in loco
ipsummet Christi, & quod Christus respiciendo proxi-
Matth. 25: mum dicat: *Quod uni ex minimis meis fecistis,*
fecistis. Veluti si dives quidam, ait S. Augustinus, habet
multas pecunias aliis concreditas, & ipse non indiget
illis, donaret eas eisdem ex pauperioribus amicis suis
diceretque debitori suo: *Quod mihi debes, huic solve.* &
quod huic feceris, mihi feceris. Ad eundem modum Christus
multa nobiscum habet debita: siquidem omnia, quæ sunt in
potestate nostra, imò vitæ propriæ infinities ei debemus.
Omnia hæc debita vult à nobis solvi non alteri nisi proxi-
mo, dicendo: *Quod uni ex illis feceris, mihi feceris.*